

РЕШЕНИЕ

№ 2335

гр. София, 08.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 08.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **12686** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена от д-р В. А. Ц., чрез пълномощник адв. П., срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в качеството ѝ на правоприемник на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ по силата на § 18 и сл. от ПЗР на Закона за бюджета на НЗОК за 2019 г., с която се претендира присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 1200 лв. и за неимуществени вреди в размер на 5 000 лв., претърпени в резултат на незаконосъобразно Наказателно постановление № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, отменено с решение № 130 от 21.10.2019г. по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград, влязло в сила на 22.06.2020г.

Ищецът претендира сумата в размер на 1 200 лв. като обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение за две инстанции във връзка с обжалването на НП № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на ИА „Медицински одит“ – в производството по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград и в производството по КНАХД № 139/2020г. по описа на АС Пазарджик. Ищецът претендира сумата от 5 000 лв. като обезщетение за претърпени неимуществени вреди, причинени в резултат на наказателното постановление, издадено на 05.02.2019г., а окончателно отменено на 22.06.2020г.,

когато е постановено решението по КНАХД № 139/2020г. по описа на АС Пазарджик. В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца поддържа исковата молба по основание и размер, като моли съда да я уважи.

Ответникът - Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в качеството ѝ на правоприемник на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ по силата на § 18 и сл. от ПЗР на Закона за бюджета на НЗОК за 2019 г., чрез процесуален представител юрк. И., депозира писмен отговор на исковата молба по реда на чл. 131, ал. 1 от ГПК, с който я оспорва и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че исковите претенции са основателни. Сочи, че имуществените вреди се преценяват спрямо доказателствата по делото, а неимуществените вреди – по справедливост.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството по НАХД № 218/2019г. по описа на Велинградски районен съд е образувано по жалба на д-р В. А. Ц. против Наказателно постановление № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, с което на основание чл. 229, ал. 1 от Закона за здравето /ЗЗ/ на д-р Ц. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 3 от ЗЗ.

По делото е приложен оригинал на пълномощно, с което д-р В. А. Ц. е упълномощил адв. К. М. и адв. М. П. да го представляват пред районния съд във връзка с оспорване на НП № 27-255-1/05.02.2019г.

С решение № 130/21.10.2019г., постановено по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград, е отменено Наказателно постановление № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на ИА „Медицински одит“.

Срещу това решение е подадена касационна жалба от изпълнителния директор на ИА „Медицински надзор“, по която е образувано КНАХД № 139/2020г. по описа на Административен съд Пазарджик. По делото /л. 51 от КНАХД № 139/2020г. на АС Пазарджик/ е приложен оригинал на пълномощно, с което д-р В. А. Ц. е упълномощил адв. М. П. Д. да го представлява пред АС Пазарджик по КНАХД № 139/2020г., вкл. като изготви и подаде отговор на касационната жалба и осъществява процесуално представителство.

На 17.06.2020г. е проведено открито съдебно заседание по делото, при което е даден ход по същество. Адв. П. е взела становище, че касационната жалба следва да бъде оставена без уважение и е заявила претенция за присъждане на разноски.

С решение № 332 от 22.06.2020г., постановено по КНАХД № 139/2020г. по описа на Административен съд Пазарджик, е оставено в сила решение № 130 от 21.10.2019г., постановено по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград.

Видно от мотивите на решението съдът е приел за неоснователно искането на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноски, тъй като не са представени доказателства за направени такива пред касационната инстанция.

Пред настоящата инстанция ишецът представя заверени преписи от два договора за правна защита и съдействие, както следва: 1. договор за правна защита и съдействие № 706878, сключен на 26.02.2019г. между В. А. Ц. и адв. М. П. Д., с предмет: изготвяне на жалба срещу НП № 27-255-1 и процесуално представителство пред РС Велинград, за което е договорено възнаграждение в размер на 600 лв., с отбелязване, че сумата е платена в брой при подписване на договора и 2. Договор за правна защита

и съдействие № 706893, сключен на 22.12.2019г. между В. А. Ц. и адв. М. П. Д., с предмет: изготвяне на отговор на касационна жалба срещу решение № 130/2019г. по анд № 218/2019, за което е договорено възнаграждение в размер на 600 лв., с отбелязване, че сумата е платена в брой при подписване на договора.

За доказване на претърпените от ищеца неимуществени вреди по делото са разпитани свидетелите И. И. и Г. А..

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Исковата претенция за сумата от 600 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по КНАХД № 139/2020г. по описа на АС Пазарджик, е недопустима.

Видно е от доказателствата по делото, че последното съдебно заседание по КНАХД № 139/2020г. по описа на АС Пазарджик е проведено на 17.06.2020г. Към тази дата вече е била в сила новата разпоредба на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Доп. - ДВ, бр. 94 от 2019 г., в редакцията към 17.06.2020г.), съгласно която в съдебните производства по обжалване на НП страните имат право на присъждане на разноси по реда на АПК. Предвид изхода от спора – потвърждаване на решението на въззивния съд, с което е отменено НП № 27-255-1/05.02.2019г., ищецът е имал правната възможност да претендира присъждане на разноси за производството пред касационната инстанция. В. процесуалният представител на ответника /настоящ ищец/ изрично е направил такова искане, видно от протокола от съдебното заседание от 17.06.2020г., но съдът не го е уважил, като е приел, че по делото не са представени доказателства за направени разноси пред касационната инстанция. Ищецът е могъл да иска допълване на решението по реда на чл. 248, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК в частта му за разноските, но не се е възползвал от тази възможност.

Като не е поискал допълване на решението и присъждане като съдебни разноси на сумата на заплатеното от него адвокатско възнаграждение, ищецът няма материалноправната възможност и процесуалното право да претендира същите по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, тъй като към момента на приключване на административнонаказателното съдебно производство вече е съществувал друг законен ред за присъждането им.

Съгласно чл. 8, ал. 3 ЗОДОВ, когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. В случая такъв ред е предвиден в чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29 ноември 2019 г.), тъй като се претендира обезщетяване на причинени имуществени вреди, произтичащи от отменено наказателно постановление в съдебното производство по отмяната му, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение - сторените от страната разноси в спорното производство. Отговорността за разноси в случая може да се осъществи само в рамките на административно-наказателното производство по отмяна на НП, но не и с отделен иск по реда на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Налице е друг път за защита, а именно възстановяване на сторените разноси за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 143, ал. 1 АПК в хода на висящото административно-наказателно производство пред Административен съд Пазарджик.

В този смисъл определение № 2057 от 17.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 1421/2021 г., III о.; определение № 4362 от 6.04.2021 г. на ВАС по адм. д. № 892/2021 г., III о.; определение № 7213 от 15.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 5944/2021 г., III о.; определение № 1656 от 9.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12597/2020 г., III о.

По изложените съображения исковата молба, в частта, с която се претендира сумата от 600 лв. като обезщетение за имуществени вреди, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в производството по КНАХД № 139/2020г. по описа на АС Пазарджик, следва да бъде оставена без разглеждане и производството по делото – прекратено в тази му част.

Исковата претенция за сумата от 600 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград, както и исковата претенцията за сумата от 5 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца неимуществени вреди, са допустими. Подадени са от страна, която има правен интерес от водене на настоящото производство, а ответникът е пасивно легитимиран по претенцията. Пасивната процесуална правоспособност по исковите за обезщетения по ЗОДОВ е ограничена от разпоредбата на чл. 205 от АПК във вр. с чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, която предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ е юридическо лице /чл. 2, ал. 1 от Устройствен правилник на ИА „МН“/, поради което исковите са предявени срещу пасивно процесуално легитимиран ответник.

Видно е от доказателствата по делото, че последното съдебно заседание по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград, когато е даден ход на устните състезания, е проведено на 02.10.2019г. Към тази дата разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН не е била действащо право. Този извод не се променя от факта, че производството пред касационната инстанция се е развило и приключило след влизане в сила на посочената разпоредба, тъй като в това производство не е била налице възможност за присъждането на разноси, сторени във въззивното производство пред РС Велинград към момент, когато не е съществувал установен в закона ред за това. В случая релевантна е датата на влизане в сила на разпоредбата на чл. 63, ал. 3 ЗАНН – 3.12.2019г., към който момент производството пред РС Велинград е приключило. Изложеното обоснова извод за допустимост на исковата претенция в тази ѝ част.

След като са наведени твърдения за причинени вреди на ищеца, които са в причинна връзка с отменено по съдебен ред наказателно постановление, е налице спор по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за вреди от административна дейност, който е подсъден на административните съдилища /Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015г. по т.дело № 2/2014г. на ВКС и ВАС на РБ/.

Разгледани по същество исковите са частично основателни по следните съображения:

По аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата урежда фактическия състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, включващ следните елементи: незаконен акт, действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда; причинна връзка между вредата и акта, действието и/или бездействието. При липсата на който и да е от тези елементи, отговорността по чл. 1,

ал. 1 от ЗОДОВ не може да бъде реализирана.

Ищецът обосновава своите претенции за обезщетение с твърдението, че вредите са му причинени от незаконосъобразно издадено наказателно постановление, което е отменено по съдебен ред с влязъл в законна сила съдебен акт.

Съдът приема, че предявените искиове са безспорно доказани по основание и частично по размер.

В случая е издадено наказателно постановление, което е отменено с влязло в сила решение на въззивната инстанция.

Налице е имуществена вреда - неблагоприятно изменение в имуществената сфера на ищеца в заявления с ИМ размер на 600 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 218/2019г. на РС Велинград. Ищецът не би разходвал тези средства, ако не беше издадено наказателното постановление, за обжалването на което е ангажирал квалифициран защитник. Адвокатската защита се явява нормален и присъщ разход за обезпечаване на успешния изход на спора. Тази вреда действително е пряк и непосредствен резултат от издаденото и отменено по съдебен ред НП /Тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017 г. на ВАС по т. д. № 2/2016 г., ОСС, I и II колегия/.

Истинността на посочения документ /договор за правна защита и съдействие № 706878, сключен на 26.02.2019г. между В. А. Ц. и адв. М. П. Д./ не е оспорена по надлежния процесуален ред, нито са ангажирани доказателства опровергаващи неговото съдържание. Липсват основания, поставящи под съмнение доказателствената му стойност, поради което и следва да бъде ценен като достоверен и достатъчен източник на данни за връзката между извършеното от клиента плащане на сумата на адвокатския хонорар и договора за правна защита и съдействие.

Заплатеното адвокатско възнаграждение по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград е в размер на 600 лв. В писмения отговор на исковата молба ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. В случая наложената глоба е в размер на 200 лв., поради което и по арг. от чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/2004г. минималният размер на възнаграждението е 300 лв., докато заплатеното адвокатско възнаграждение за производството по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград е в размер на 600 лв., т.е. в двоен размер. В тази връзка съдът се позовава и на Решение от 28.07.2016 г. по дело С-57/2015 на Съда на ЕС, в което е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”.

В случая договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е над нормативно установения минимум съгласно чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. Съобразно критериите, заложили в решението на СЕС, следва да се посочи, че пред РС Велинград е оспорено НП, с което е наложена глоба в размер на 200 лв.; по делото са проведени две съдебни заседания, като адв. П. е взела участие само в първото

заседание, проведено на 10.07.2019г.; по делото е представено допълнение към жалба, изготвено от адв. П.. Отчитайки гореизброените обстоятелства, съдът намира, че размерът на заплатеното адвокатско възнаграждение, съставляващо претендирани имуществени вреди, не е справедлив и обоснован по смисъла на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата и не представлява пропорционална вреда, поради което следва да бъде редуциран до 400 лв., а претенцията за обезщетение за имуществени вреди за разликата над 400 лв. до пълния предявен размер от 600 лв. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди.

Ищецът претендира сумата от 5 000 лв. за обезщетяване на претърпени от него неимуществени вреди. Сочи, че в периода от издаване на наказателното постановление /05.02.2019г./ до окончателната му отмяна с влязъл в сила съдебен акт /22.06.2020г./ е преживял емоционални страдания, почувствал се е унижен и огорчен, изпитвал е чувство на неудобство и срам, притеснявал се е за доброто си име, което е градил повече от 40 години. Не е могъл да намери покой от мисълта, че е наказан неоснователно, без дори да разбира какво е нарушил с поведението си. Страхувал се е дали пациентите ще му се доверят отново, получавал е обаждания от разтревожени бъдещи майки, които искали да разберат какво се е случило и дали действително е допуснал грешка. Не е можел да преодолее факта, че в края на професионалния си път ще бъде запомнен с нарушение, което не е извършил, и че усилията му през всичките тези 40 години са били напразни. Доброто му име е било опетнено, изгубил е вяра в българските институции, които следва да осъществяват контрол в здравеопазването обективно и качествено. В личните си отношения ищецът е станал раздражителен, избухлив, сприхав, затворил се е и е спрял да посещава професионални мероприятия. Отдалечил се от колегите и близките си и е спрял да комуникира с тях, по начина по който го е правел преди налагане на наказанието. Опасявал се е, не би могъл да върне изгубените си пациенти или да промени мнението на хората. Бил е съкрушен от факта, че доверието на пациентите му, което е градил с дълги години, едва не е било съсипано от един незаконосъобразен акт.

В производството по делото са изслушани свидетелите И. И. и Г. А., чиито показания съдът кредитира като достоверни, логични, последователни и непротиворечиви. От показанията на И. И., чиято майка е братовчедка на ищеца, се установява, че свидетелят поддържа връзка с д-р Ц., чуват се през няколко дни, виждат се поне веднъж седмично. В процесния период 2019-2020г. свидетелят установил, че д-р Ц. бил доста притеснен заради проблеми с практиката му, за които не искал да споделя подробности, бил стресиран, вдигал кръвно. Свидателят познавал ищеца от дете и през този период за първи път го виждал в такова състояние. Свидателят сочи още, че за д-р Ц. престижът е едно от най-важните неща, той е честен, работлив и си обича работата, което е причината на тази възраст да не се пенсионира и да продължава да се грижи за хората. Сочи, че през лятото на 2020г. забелязал, че д-р Ц. се поуспокоил, дотогава бил изнервен, притеснен. Споделил му, че проблемите вече започнали да се решават.

Свидателят Г. А., която е братовчедка на ищеца, заявява, че поддържат много близки отношения, чуват се, виждат се често. Когато му наложили санкцията, д-р Ц. ѝ споделил, но не с подробности. Бил не просто притеснен, а буквално смазан. Свидетелката сочи, че ищецът е професионалист, който цял живот е работил всеотдайно, почтено и достойно и в един момент това му се е отразило тежко, не само

на него, но и на цялото му семейство. Свидетелката заявява, че ищецът е изключително уважаван сред колегите и пациентите си, има 40-годишен стаж и когато си получил една такава безумна оценка за всеотдайни си труд, това боли и тежи, затова тя го усетила притеснен, усетила го смазан от това събитие. И до момента това за него е жива рана, тук става въпрос за справедливост, това е смисълът на един цял професионален живот. Свидетелката отбелязва, че през целия си професионален живот д-р Ц. е поставял на първо място работата си, а след това семейството.

Съдът приема за доказан по основание иска за обезвреда на претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в описаните емоционални сътресения, вследствие на отменения акт на ответника, през периода на оспорване на НП. Изброените негативни изживявания – унижение, огорчение, обида, неудобство, срам, притеснение, усещане за засегната чест и професионално достойнство, затваряне в себе си, нежелание да контактува с колеги и близки, усещане за изгубено доверие на пациентите и т.н. безспорно представляват вид неимуществени вреди, като те са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния акт на ответния орган, с който ищецът е санкциониран за неизпълнение на вменени му със закон задължения да окаже качествена медицинска помощ като лекар, акушер-гинеколог.

Съдът намира, анализирайки събраните свидетелски показания, че твърдените неимуществени вреди, изразяващи се в тревоги, безпокойство, притеснение и напрежение, са доказани по основание. Според показанията на изслушаните свидетели д-р Ц. е уважаван лекар с над 40-годишен стаж, който се ползва с добро име сред колегите си и с признателността на своите пациенти. В рамките на дългогодишния си опит като лекар никога не се е сблъсквал с такава ситуация, като е преживял изключително тежко наложената му санкция. Приел я като несправедлива оценка на целия му професионален път, което го накарало да се чувства изнервен, притеснен, гневен, съсипан. Опасявал се е, че доброто му име и авторитет са безвъзвратно изгубени, при това в края на професионалната му кариера. По време на процеса по обжалване, ищецът е бил изнервен, притеснен, буквално смазан, като се поуспокоил едва през лятото на 2020г., когато окончателно е отменена наложената му санкция. В конкретния случай, предвид професията на ищеца – лекар, акушер-гинеколог, освен преживените от него емоционални състояния, се засяга и професионалната чест и достойнство, както и доброто му име. Това само по себе си води до стрес и тревога. Преживяването на тези психически състояния от ищеца се доказват от показанията на свидетелите, които съдът приема като непротиворечи и достоверни.

При определяне на размера на дължимото обезщетение, съдът следва да се ръководи от принципа на справедливостта /чл. 52 от ЗЗД/. Според трайната съдебна практика се приема, че справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди означава съдът да определи точен паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице за всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии. В случая следва да се съобрази характера, интензитета и продължителността на преживените морални страдания, възрастта и общественото положение на пострадалия. Ищецът е на 72-годишна възраст, в края на своя професионален път като лекар, с над 40-годишен стаж в областта на акушерството и гинекологията. Въпреки навършена пенсионната възраст ищецът е продължил да работи като лекар, което е показателно, че същият харесва своята работа. Поради тази причина налагането на административно наказание именно във

връзка с изпълнение на служебните задължения е породило голямо недоволство, болезнено засегнати професионална чест и репутация, градена дълги години. Свидетелство за интензитета на субективните изживявания на ищеца е фактът, че същият се е затворил и изолирал и се е успокоил едва, след като санкцията е била окончателно отменена през м. юни 2020г. Д-р Ц. се ползва с добро име сред колегите си и с признателност на пациентите си. Предизвиканите от издадения през м. февруари 2019г. незаконосъобразен акт негативни емоции са съпътствали ежедневието на д-р Ц. до м. юни 2020г., когато актът е окончателно отменен. За човек на тази възраст е много трудно да приеме, че в края на професионалната си кариера ще бъде запомнен с нарушение – неоказване на качествена медицинска помощ, което не е извършил, и че наложената му санкция е своего рода оценка за целия му 40-годишен труд и усилия. Отчитайки всички описани обстоятелства и на основание чл. 52 от ЗЗД настоящият съдебен състав намира, че справедливият размер на обезщетение възлиза на 1000 лв.

По изложените съображения съдът намира, че искът за обезщетяване на претърпени от ищеца имуществени вреди е основателен и доказан за сумата от 400 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по НАХД № 218/2019г. по описа на РС Велинград, поради което следва да бъде уважен за тази сума и отхвърлен за сумата над 400 лв. до пълния предявен размер от 600 лв. Искът за обезщетяване на претърпени от ищеца неимуществени вреди е доказан и основателен за сумата от 1 000 лв., поради което следва да бъде уважен за тази сума и отхвърлен за сумата над 1 000 лв. до пълния предявен размер от 5 000 лв.

Неоснователна е претенцията на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски, тъй като по делото не са налице доказателства, че такива са направени, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Воден от горното и на основание чл. 203 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ И ВРЪЩА искова молба с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявена от д-р В. А. Ц., чрез пълномощник адв. П., срещу Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в качеството ѝ на правоприемник на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ по силата на § 18 и сл. от ПЗР на Закона за бюджета на НЗОК за 2019 г., В ЧАСТТА, с която се претендира присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 600 лв., представляващи заплатено адвокатско възнаграждение по КНАХД № 139/2020г. по описа на Административен съд Пазарджик, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“, и ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в качеството ѝ на правоприемник на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ по силата на § 18 и сл. от ПЗР на Закона за бюджета на НЗОК за 2019 г., с адрес: [населено място], [улица], да заплати на В. А. Ц. ЕГН [ЕГН], сумата от 400 (четирисотин) лева, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за претърпени имуществени вреди - заплатено адвокатско възнаграждение по НАХД № 218/2019г. по описа на Районен съд Велинград, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление №

27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“.

ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди над уважения размер от 400 (четиристотин) лева до пълния предявен размер от 600 (шестстотин) лева.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“, в качеството ѝ на правоприменик на Изпълнителна агенция „Медицински одит“ по силата на § 18 и сл. от ПЗР на Закона за бюджета на НЗОК за 2019 г., с адрес: [населено място], [улица], да заплати на В. А. Ц. ЕГН [ЕГН], сумата от 1 000 (хиляда) лева, представляваща обезщетение по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за неимуществени вреди, причинени от отменено по съдебен ред Наказателно постановление № 27-255-1/05.02.2019г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински одит“.

ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди над уважения размер от 1 000 (хиляда) лева до пълния предявен размер от 5 000 (пет хиляди) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок, а в частта му с характер на определението – в 7-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: